

PRÁZDNINOVÝ POŘAD BOHOSLUŽEB (PLATNÝ OD 1.7. DO 31.08.2005 VČETNĚ)

Farní kostel sv. Václava: Neděle: 9:30 18:00 Pondělí: 17:30 Úterý: 6:30 Středa: 17:30
Čtvrtek: 6:30 Pátek: 17:30 Sobota: 7:30
Ve filiálním kostele sv. Gabriela v Holečkově ulici bohoslužby v době prázdnin nejsou!

PRÍLEŽITOST KPŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA O PRÁZDNINÁCH

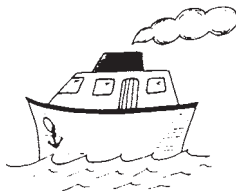
1/2 hod před každou večerní mší sv. a v neděli též před dopolední mší sv.

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

- 4.7. pondělí Památka sv. Prokopa, opata
- 5.7. úterý Slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy
- 11.7. pondělí Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy
- 15.7. pátek Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
- 22.7. pátek Památka sv. Marie Magdalény
- 25.7. pondělí Svátek sv. Jakuba, apoštola
- 26.7. úterý Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
- 29.7. pátek Památka sv. Marty

- 1.8. pondělí Památka sv. Alfonsa zLiguori, biskupa a učitele církve
- 4.8. čtvrtek Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
- 6.8. sobota Svátek Proměnění Páně
- 8.8. pondělí Památka sv. Dominika, kněze
- 10.8. středa Svátek sv. Vavřince, mučedníka
- 11.8. čtvrtek Památka sv. Kláry, panny
- 15.8. pondělí Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
- 20.8. sobota Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
- 22.8. pondělí Památka Panny Marie Královny
- 24.8. středa Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
- 27.8. sobota Památka sv. Moniky
- 29.8. pondělí Památka Umučení sv. Jana Křtitele

- 2.9. pátek první pátek v měsíci

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14.října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. O. Pávek, P. M.F. Pěrvrátíl, M. Muchová, Z. Hadravová, F. Nedbal
uzávěrka: 20. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz nebo do 15. do sakristie) náklad: 1.000 ks neprodejné

7 - 8
Prázdniny
2005

Zpravodaj

farnosti sv. Václava na Smíchově

ZÁVĚREČNÝ ÚVODNÍK

Milí bratři a sestry,
charakteru těchto řádků by asi lépe odpovídalo, aby byly otisknuty na poslední stránce, ale zřejmě by to byl příliš velký zásah do tradičního řazení rubrik vnašem Zpravodaji. A tak se pouze spokojím sponěkud zvláště znějícím nadpisem.

Rád bych se sVámi tímto článkem rozloučil, protože, jak asi už všichni víte, od 1. července mě ve farnosti vystřídá P. Petr Bouška, kterého vám před nedávnem představil o. biskup Václav

Malý. Mně čekají částečně pracovní a částečně skutečně prázdniny, abych poté vzří odcestoval do Itálie a po letech se vrátil do školních lavic.

Chtěl bych vám všem při této příležitosti poděkovat za léta společně prožitá vnašem farním společenství na Smíchově. Letos mi bude 36 let, a tak je to vlastně celá čtvrtina mého života. Byl to pozeňnaný a intenzivně prožitý čas. Vnímáte-li to podobně, jsem tomu rád. Děkuji vám všem za spolupráci, za každou drobnou či větší podporu, za pochopení i za podněty kritické. Ztoho všeho mohlo vyrůst a věřím, že také skutečně vyrostlo, něco dobrého pro nás všechny. Omlouvám se, že zde nebudu vyjadřovat poděkování jmenovitě. Obávám se, že by se na jiné přispěvatele a autory vtomto čísle již nemuselo dostat. Smnohými zvas jsem měl příležitost se vposledních dnech při různých příležitostech setkat osobně a mohli jsme si říci zočí do očí, co jsme měli na srdci, a tak o upřimnosti tohoto mého pouze obecného poděkování jistě víte a nepochybujete.

Současně bych se chtěl – a prosím, aby to nebylo vnímáno jako nějaké povinné a proto určitý punc neupřimnosti nesoucí sypání popela na hlavu – omluvit za svá selhání, za svou občasnou netrpělivost, za to, že jsem někdy prosazoval některé věci příliš nekompromisně, prostě za všechny chvíle a situace, kdy jste mohli mít dojem, že u mne nenalzáte pochopení a otevřené srdce. Nebyla vtom zlá vůle, spíše lidská slabost, která se nevyhýbá nikomu. Je pravda, že některé skutečně různé až tvrdě řešené záležitosti si nevyčítám, ale takových bylo velmi málo. U jiných bych se podruhé snažil postupovat jinak. Vrátit je však nemohu, a tak využívám té úžasné věci, kterou nám Bůh dal kdispozici, totiž odpuštění, o které vás prosím.

Ještě jednou díky vám všem! Mám velkou radost ztoho, co dobrého se podařilo a přeji ji i vám. Budu na vás vzpomínat vmodlitbě a prosím vás o totéž.

A ještě jedna věc mi leží na srdci. Nepochybuj o tom, ale přesto prosím: přijměte svého nového faráře P. Petra. Velmi bych mu přál, aby nalezl stejně vlídné přijetí, jaké jsem u vás nalezl já před devíti lety.

A prožijte pozeňnané prázdniny, at vás Pán obcerství na duchu i na těle.

Váš in Christo

P. Ondřej Pávek

PŘED CESTOU

A je tady čas dovolených, prázdnin, odpočinku. Opouštíme město a naše cesty směřují na chaty, chalupy, kmoři a do vzdálených konců naší planety. Co si vzít s sebou? Nejen materiální vybavu, ale předně čistou duši, lásku, toleranci, humor. Před cestou bychom tedy měli svou duši „vygruntovat“, zbavit se toho, co nás zneklidňuje, abychom nějaký ten „osten“ nevezli s sebou a nekazili sobě ani druhým společně strávené chvíle. Sláskou a tolerancí bychom měli přistupovat ke všem novým lidem, se kterými se setkáme. Nestačí jen nacvičený úsměv (i když ten je někdy dobrý), ale chce to činy a neutrávou pomoc, nebýt lhostejný k potřebám druhých, nepreferovat své nároky, ustupovat, odpouštět. Všechny drobné strasti a nehody života lze vzít shumorem! Naučme se přijmout laskavou ironii směřující k naší osobě (a to nejen na dovolené), nepovažujeme se za toho jediného spravedlivého ve společnosti. I výtka a nesouhlas lze přece říci vlegraci.

Při všech našich letních putováních ale nezapomínejme na to, že nás všude provází laskavý a milující Otec, který nás nikdy neopouští, i když my – pod přívalem nových dojmů - na Něho často zapomínáme. Šťastnou cestu přeje všem

H.Karlovská

Bud klidem laskavý, ale nikoli rukama, které berou, nýbrž srdcem, které dává.

(P.Bosmans: Prožít rok sláskou)

FARNÍ VÝLET V ZÁŘÍ !!!

Prosíme, poznamenejte si již nyní do svých diářů termín farního výletu, který bude letos v sobotu 24. září. Jako již několikrát, i letos pojedeme navštívit jednoho z kněží, kteří u nás dříve působili - tentokrát P. Víta Uhra do farnosti Nové Strašecí. Trasa výletu a bližší podrobnosti budou uvedeny z zářijovém Zpravodaji.

Sponzorské dary: Číslo bankovního účtu farnosti je 110840051/0100. Jako variabilní symbol platby uveďte číslo dárce, které vám přidělí farář. Potvrzení o výši darů je vydáváno jednou ročně. Všem dárčům ze srdce děkujeme!

Farní www stránky: Adresa je: www.vaclavonline.wz.cz Své příspěvky, fotografie, aktuality a vše další, co chcete na stránky umístit, posílejte na adresu jan.macek@atlas.cz

Farní Zpravodaj: Snažíme se, aby ve Zpravodaji bylo více informací o dění ve farnosti. Program je bohatý, ale dopisovatelů, kteří popíší své dojmy z farních akcí, je málo. Z každé akce by se měl ve Zpravodaji objevit článek, byť na 5 řádek - jaké to bylo, co by se mohlo vylepšit, pozvat dosud nerozhodnuté, aby se přišli příště podívat, apod. Případné stylistické neobratnosti rádi upravíme, ale chybí nám ohlasy na akce z řad farníků. Možná, že právě jednoduchý a krátký popis někoho přiměje, aby příště přišel také. **P.S. Uzávěrka je 20. každý měsíc. Děkujeme všem, kteří dodržují termíny!**

Farní knihovna: Knihovna je umístěna ve farním sále, půjčuje se vždy při kávě po nedělní mši sv. v 9:30 (tedy v době 10:45-11:30). Rovněž je možné si knihy půjčovat po dohodě s knihovnicí i v jednotlivých společenstvích. Knihovna se rozrostla díky darům na již téměř 300 knih a 50 audiokazet, všem dárčům srdečně děkujeme. Uvítáme Vaše náměty na doplnění knihovny i knižní dary (po předchozí konzultaci s knihovnicí).

OBLÍBENÉ "FARNÍ KAFE" BUDE I NADÁLE KAŽDOU NEDĚLÍ, POKUD SE NAJDOU OCHOTNÍ SPOLUPRACOVNÍCI, KTEŘÍ BUDOU "DRŽET SLUŽBY". ZÁROVEŇ HLEDÁME DALŠÍ SPOLUPRACOVNÍKY NA ZAJIŠTĚNÍ ÚKLIDU KOSTELA.

3. Patříte do naší farnosti. Bydlíte na Smíchově. Můžete nám říci něco o vašem domě?

Je to dvoupatrový dům se zahradou. Máme zde domácí kapli, kde bývá občas mše sv. V domě bydlí 6 sester, ale brzy jenom 5 (já se budu stěhovat). Schází se zde různé skupiny schönstattské rodiny (mládež i starší lidé, též různá grémia našeho hnutí).

Kdysi nějaký člověk v Katolickém týdeníku nazval naše sestry ve Švýcarsku sestrami - hotelierkami. Vůbec se nám to nelíbilo, ale teď si z toho občas děláme legraci. Náš dům není žádný hotel, ale těch návštěv a nocležníků se u nás někdy vystřídá docela hodně.

4. Mohou se na vás lidé obracet a v jakých záležitostech?

Oni se na nás lidé opravdu obracejí v nejrůznějších záležitostech, např. abychom je ubytovali, dali jim peníze, jídlo, obstarali různé členy jejich rodiny, daly do pořádku manželství,... Samozřejmě, že rády pomůžeme, když je to v našich silách. Nejsme ale žádná charitativní organizace, naše poslání je jiné. Jsme společnost apoštolská a výchovná.

Pod pláštíkem nejrůznějších činností se skrývá i urč. nebezpečí. Jan Pavel II. psal, že zasvěcené osoby mají dát absolutní přednost duchovnímu životu. Naše doba je dobou neustálého pohybu a my můžeme být v nebezpečí, že budeme něco dělat, jen abychom to dělaly, abychom všem vyhověly. Nejprve však musíme být, pak teprve dělat. Jsou práce, které může udělat kdokoli, zasvěcené osoby však mají být víc a více uváděny do Božího srdce. Lidé si často myslí, že smyslem řeholního povolání je sociální poslání. To je však v nejlepším případě důsledek křesťanského celibátu. Křesťanský celibát však existuje jedině a výlučně kvůli osobě Ježíše Krista.

Abych však dala alespoň nějakou konkrétní odpověď: Sama za sebe mohu říci, že bych byla ochotná přijet jednou za čas (třeba za čtvrt roku) za děvčaty a dětmi, kterými jsem zde byla v kontaktu a pokračovat ve skupinové práci, příp. je pozvat na naše tábory, či exercicie, jak tomu bylo doposud. To však záleží na různých okolnostech - v neposlední řadě na souhlasu nového duchovního správce farnosti.

Je též možné se zapojit do apoštolského projektu Putovní svatyně a vytvořit nové okruhy pro putovní obraz P. Marie. Projekt má sídlo v našem době a vsoučasné době zahrnuje 370 okruhů (v Praze jich je 15, v naší farnosti 4). Bližší informace u s. Bernadetty.

5. Spolupracujete se společenstvími ve smíchovské farnosti?

Kromě toho, že jsem doposud učila náboženství na faře, jsou to jen drobnosti - kontakty sněkterými zmládeže, úklid kostela,... Musíte myslet na to, že sestry na Smíchově jsou většinou důchodkyně. Ty 2 mladší jsou vytížené zaměstnáním, studiem, sesterskými povinnostmi, prací v Schönstattském hnutí ....

POUŤ RODIN

V sobotu 28.5. jsme se zúčastnili „Poutě rodin pražské arcidiecéze“. V 10 hodin byla hlavní mše sv. V zaplněném kostele Narození Páně v Loretě, za doprovodu krásné varhanní hudby, byla mše sv., které předsedal kardinál Vlč, nezapomenutelným zážitkem. Po mši sv. byla prohlídka Lorety i kaple Madony Královny a hlavně pokladu Lorety, kde jsme obdivovali darované skvosty - náboženské i světské.

Mimořádným zážitkem byla i beseda spanem kardinálem, v Exercičním domě. Byla vedena vuvolněném duchu a dozvěděli jsme se řadu zajímavostí i odpovědí na naše dotazy. Pak následovala zvonkohra a velmi příjemné malé občerstvení v Exercičním domě.

Dětem bylo určeno představení divadla Říše loutek a a pro hudbymilovně zahrála skupina Korach. Vklidněm prostředí klášterní zahrady jsme strávili příjemné odpoledne. Závěrečná mše sv. byla v 17 hod. v kostele Narození Páně.

Bratři kapucíni nás informovali, že touto mariánskou slavností chtějí obnovit starou tradici loretánských poutí (od 17. století), pro sblížení farníků nejen pražské arcidiecéze.

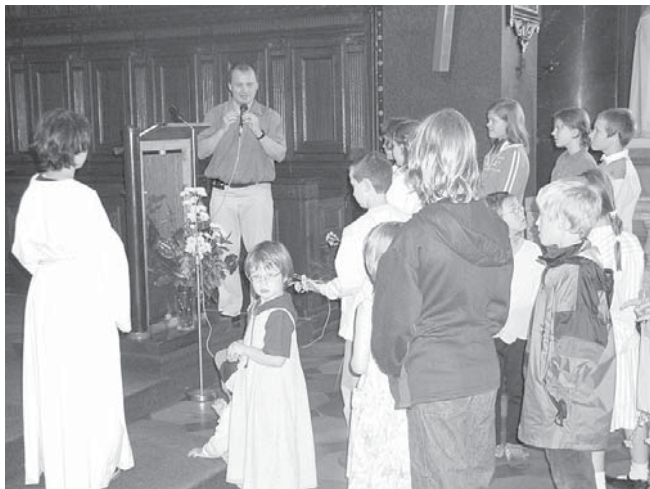
K. Voldanová

POSLEDNÍ „PŮLDESÁTÁ“

Vneděli 26.6. sloužil otec Ondřej naposled dětskou mší u sv. Václava jako zdejší farář. Sotcem Františkem se podělili o kázání a na závěr také dostali písemné ohodnocení vykonané práce za uplynulé roky – vysvědčení. Předávaly je děti všech věkových kategorií. Obě vysvědčení byla přečtena nahlas a potvrzena potleskem přítomných. Podle výrazu obou kněží se dá soudit, že si vysvědčení rozhodně „dají za rámeček“. Oběma za všechno moc děkujeme!

MY PLULI DÁL A DÁL....

ne však „v zelené lesy“, ale pod historickým Vyšehradem, kolem Národního divadla, pod Karlovým mostem, po naší Vltavě...Byl to krásný a neobvyklý výhled na naši krásnou, historickou Prahu. Na přídi našeho parníku se třepotala vlajka se symboly víry, naděje a lásky, křesťanskými to znaky ctností, které by znás – křesťanů- měly vyzářovat a snad i při té tříhodinové plavbě vyzářovaly. Naše veliká farnost (tedy jen část), se přišla loučit se svými duchovními, jejichž služba je vnaší farnosti vidět. Byl to dobrý nápad – všichni kdo nastoupili totiž nemohli utéct (neobdrželi jsme žádné záchranné vesty), se všemi se tedy dalo promluvit a tak upevnit naše smíchovské církevní společenství. Naše hudební skupinka mile podbarvovala svými písněmi krásu těch chvil. Díky také nebeskému Otci za přijatelné

Když odcházel, zdálo se mu, že postava z obrazu vystoupila a dívala se za ním. Vyprávění o tomto zjevení se rozšířilo a k obrazu začali přicházet věřící z celého okolí.

Dary poutníků umožnily stavbu dřevěné kapličky, do které byl obraz umístěn. Ten měl záračnou léčebnou sílu. Když se uskutečnilo několik uzdravení závažných případů onemocnění, dal arcibiskupský úřad ve Vratislavi tyto případy vyšetřit komisí. Na základě posudku komise skládající se z kněze Ignáce Schuberta a dvou lékařů, Mathiase Sommera a Christopa Pacheho, byl obraz , který byl namalován dle motivu pasovské Madony od Lucase Cranacha, přemístěn 21. 9. 1729 do farního kostela ve Zlatých Horách. Na stejné místo v kapličece byl umístěn podobný.

Za vlády Josefa II. roku 1785 bylo nařizeno kapli zbourat, ale nenašel se nikdo, kdo by státní příkaz splnil. Záchranila ji její odlehlost.

Roku 1805 nechal arcibiskupský lesmistr Hannich kapli přestavět a zvětšit. Zlatohorský arcikněz Dr. Philipp Dittrich dal místo dřevěné kapse postavit zděný kostel. Roku 1834 byl položen základní kámen a dne 8. 9. 1841 byl kostel

vysvěcen biskupem Danielem Sommerfeldem z Vratislavi. Tisíce poutníků z širokého okolí i ciziny pak každoročně navštěvovali toto poutní místo.

Po roce 1945 se situace změnila. Německé obyvatelstvo bylo odsunuto a politické klima po roce 1948 tomuto místu nepřálo. 24. 5. 1955 byl státní správou zakázán na poutní místo přístup z důvodů důlních prací a rudného průzkumu. Toto neopodstatněné rozhodnutí zahájilo devastaci celého poutního areálu, v němž kromě církevních staveb byly i dvě restaurace. Začal hřobit zub času a vandalů. V roce 1968 se sice začalo s opravou kostela, ale v listopadu 1973 byl odstřelen a celý poutní areál srovnán se zemí. Pouze Posvátná studánka, svou polohou vzdálenější od kostela, se zachovala.

V roce 1990 vznikla iniciativa pro obnovu poutního místa a již 22. 2. 1993 bylo vydáno ve Zlatých Horách stavební povolení na postavení nového kostela. Architektonickou studii vytvořil nedávno zesnulý arcibiskupský architekt Tomáš Černoušek z Olomouce. Sbírkami se podařilo získat dostatek finančních prostředků na zahájení i dokončení stavby v hodnotě 27 miliónu korun. Již 23. 9. 1995 byl nový kostel posvěcen olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem, 17. 8. 1996 pak poutní dům, 16. 8. 1997 ambity a čtyři zvony a 10. 5. 1998 mozaikový obraz Panny Marie.

Dárci z Česka, Německa, Švýcarska, Polska a dalších zemí dokázali, že toto poutní místo nebylo zničeno natrvalo a stále k němu mají blízký vztah

Na farní plavbě parníkem jsme se rozloučili snašími kněžími, i když otec František snáší zůstane ještě po dobu prázdnin. Zároveň jsme se dozvěděli i jméno kněze, který knám přijde zŘičan u Prahy. Rozloučení a výročí dvouletého působení otce Františka u sv. Václava (přišel knám 1.7.2003) nás podnítilo k rozhovoru o prožité době na smíchovské faře. Nežli přišel knám prošel různými životními cestami. Vystudoval obor „Ochrana přírodního prostředí“ na Přírodovědecké fakultě UK, pracoval ve vědě, jako ekolog v územním plánování, byl vychovatelem v dětské psychiatrické léčebně. Po delším vývoji ve svých 28 letech přijal křest. Zabýval se sociální prací vCharitě, vr. 1996 studoval v zahraničí. Vrátil se a nastoupil ke studiu na Katolickou teologickou fakultu UK. V roce 2002 byl vysvěcen na jáhna, pracoval rok ve farnosti Řevnice a v roce 2003 byl vysvěcen na kněze.

Otče Františku, do smíchovské farnosti jste přišel zŘevnic v létě roku 2003. Promiňte, „přišel“ není vhodné slovo.

Ne, naopak. Opravdu jsem přišel, pěšky, cestou jsem se modlil za lidi ve vesnicích okolo Berounky, s nimiž jsem prožil povodeň a těžkou dobu po ní. Vyrazil jsem zŘevnic před druhou hodinou ranní a na Smíchov jsem došel právě na ranní mši. Pak jsem si své věci dodatečně přivezl autem.

Většinu farníků mrzí, že odcházíte po dvou letech

Odchody farních vikářů /kaplanů po dvou letech činnosti jsou normálním procesem. Obvykle dostanou novou farnost, kde pak působí samostatně. Výměny kněží, a jejich ubývání jsou podle mne podnětem k přípravě na přechod k budoucímu modelu pastorace. Měla by se dál zvyšovat odpovědnost členů farních obcí – ve spolupráci s kněžími by měli víc a víc přebírat různé úkoly.

Myslíte, že se u nás rozšíří angažovanost farníků?

Smíchovská farnost má na to dobrý náběh. Mnohé aktivity již probíhají bez přímé účasti nás kněží. A funguje to dobře. Mnoho lidí se pravidelně schází ve společenstvích. Musím si pochválit i spolupráci s dobrovolnicemi, které se mnou každý pátek docházejí na Palatu. Pomáhají lidem, kteří nemají takovou prostorovou orientaci nebo fyzické schopnosti, aby mohli přijít na mši svatou. Pomáhají i při mši, mimo čtení a zpěv třeba i tím, že při Modlitbě Páně se modlí těm nejméně slyšícím do ucha, aby měli kontakt. Akolyta Karel Stajner zase pravidelně obchází ležící pacienty s Eucharistií. Už po mnoho let se o službu na Palatě stará. Já říkám, že je to „laický farář“ Palaty. Jiní akolyté pravidelně pomáhají při nedělních mších. Známe farníky, kteří navštěvují nemocné, máme i učitelky náboženství. Díky Petru Zborníkovi a jeho pomocníkům přibýlo dětí, pro které je radost být ministrantem nebo ministrantkou (díky, Bětka i všichni kluci!). Práce je dost a bylo by třeba mnohem víc. Je jen třeba nalézat lidi, kteří mají potřebné schopnosti, jsou ochotni převzít odpovědnost a vykonávat ji. To vyžaduje pomoc Ducha svatého.

Hodně farníků vás zná znedělních „půldeštíků“. Nejen děti, ale i řadu dospělých baví způsob, jakým se kontaktujete sděti. Jak se na ty scénky připravujete?

Pomodlím se, abych vystihl to, čím asi nás chce Bůh oslovit. Pak čtu biblické texty, studuji dostupné komentáře – více nebo méně, podle toho, kolik na to mám času. V rámci toho hledám, jak oslovit děti, něco znázornit, na něco barvitěho poukázat a jakou částí oslovit dospělé. A taky, kde by byl

prostor pro něco veselého. Lámu si hlavu, čekám na inspiraci.

Řeknu Vám, někdy si připadám úplně neschopný a stává se i to, že nápad přijde až v pozdních nočních hodinách nebo až v neděli ráno, třeba ve sprše nebo při holení.

Už několikrát jsme zkusili dělat přípravu s Vojtou Škáchou a někdy i s dalšími, vtýmu. To by byla dobrá cesta. Kdyby se našlo společenství, které by dětské mše připravovalo, bylo by to radostnější a pro děti pestřejší (a pro mě lehčí).

Sleduji vývoj dětských mší už dlouho. Vtažení dětí do mše začalo nejprve kladěním otázek dětským návštěvníkům. To vzbudilo zájem dětí školou povinných, ale ti maličci běhali vchrámu, dupali a křičeli. Nyní je větš klid. Děti jsou ukázněné a lidí vkostele se nebojí.

Děti vnímají, že je o ně zájem, počítají s tím, že bude nějaký úkol pro ně. Pro uklidnění je dobré střídání akce a relaxace (ovšem někdy se tak „rozjedou“, že je těžko je zastavit). Myslím, že k přenesení obsahu víry potřebují znázornění. Zjišťuji ale, že něco pracně znázorňujeme a děti si pak pamatují něco úplně jiného. Nakonec to předávání víry nezávisí jen na „dětské“ promluvě nebo scénkách při nedělní mši sv. Já bych chtěl hlavně, aby si děti odnesly zchození do kostela vzpomínku, že tam byli rádi a aby vnímaly, že je mezi námi a v nás přítomný dobrý, živý Bůh. Jak mnoho pochopí, záleží především na výchově v rodinách, jak žijí, zda se spolu modlí a zda spolu o životě z víry mluví.

Jakou vzpomínku si odnesete znaši farnosti?

Vzpomínky vykrystalizují až za čas. Asi mi utkví, jak spousta věcí ve smíchovské farnosti funguje proto, že to farníci chtějí, a že se o mnohé věci sami starají. Vtom smíchovská farnost vyniká vysoko nad průměr. Spousta lidí se schází na faře nebo u někoho vdomácnosti. Snad je teď na čase začít se modlit a připravovat na novou evangelizaci v našem okolí. Smíchov a celá Praha to moc potřebuje.

Otče Františku, děkuji vám za váš čas i za vaše odpovědi.

Zd. Hadravová

OHLÉDNUTÍ

Odchod otce Ondřeje vybízí k zamyšlení a ke vzpomínání, co se všechno se za uplynulý 9 let, kdy byl naším pastýřem, stalo. Dalo by se jistě vyjmenovat desítky zásadních a stovky velmi důležitých událostí v životě farnosti, ale tady musíme čtenáře odkázat na uplynulých 10 ročníků Zpravodaje a na farní kroniku.

Podstatné je, že otec Ondřej slaskavou pečlivostí a svědomitostí provedl farnost mnohými, pro její život důležitými obdobími (obnova farnosti po smrti P. Homoly, Jubilejní rok 2000, rekonstrukce prostor vkostele i obnovení provozu ve farní budově ...). Byl pastýřem pečlivým, zodpovědným a spolehlivým. Samostatným, a přesto podporoval všechny aktivity vzešlé od společenství i jednotlivců.

(Pro ty, kteří musí vypočítávat tedy krátký seznam: organizační práce-ustavení farní a ekonomické rady, práce pro II. Pražský vikariát, zavedení účetnictví, podpora společenství; obnova farního společenského života - „farní odpoledne, pravidelné farní výlety, poutě, plesy, koncerty u sv. Václava i sv. Gabriela, farní umělecký klub; činnost vzdělávací – výuka náboženství, příprava katechumenů a birmovanců, rekolekce, biblické hodiny, články pro Zpravodaj, sněmovní proces; podpora práce sděti – letní tábory, mateřské centrum, výlety, Tříkrálové sbírky)

Ve všech činech ale najdeme něco společného - obnovu, výstavbu, udržení dosaženého a vnesení řádu. A jako „dobrý hospodář, který ze svých zásob vynáší staré i nové“ nikdy neupřednostňoval jedny na úkor druhých. Vždy našel způsob, kdy i zdánlivě protichůdné aktivity mohly koexistovat a přinášet užitek.

Jeho dosavadní dílo vnaší farnosti, i jeho vlastnosti jsou příslibem úspěšného studia a po návratu domů jistě i dalšího zapojení do života místní církve. Provázejme jej tedy modlitbami, stejně jako i ostatní kněze, kteří u nás působili. **Otče Ondřeji – Děkujeme !!!**

TL, FN, ZH

„...POSALAL JE ZVĚSTOVAT BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ ...“ (Lk 9,2)

Sobota 11. června byla pro mnoho lidí jistě obyčejným dnem. Ale ne pro naši farnost, protože jsme se vtento den sešli - zcela neobvykle - na palubě parníku a pak společně prožili krásné a příjemné odpoledne při projížďce po Vltavě. Těšila jsem se, ale zároveň mi bylo líto, že důvodem akce je odchod obou kněží, P. Ondřeje i P. Františka, znaší farnosti. Myslím, že stejně to prožívali mnozí. Při mši sv. vsobotu (11.6.) ráno se četlo evangelium ze sv. Matouše o poslání apoštolů. (Pro nadpis článku jsem zvolila citát od sv. Lukáše, kde je popisována stejná událost.) Ježíš posílá své učedníky, aby zvěstovali Boží království, nesli lidem pokoj, aby rozdávali, co sami zadarmo dostali (Mt 10,8). Při promluvě o Ondřej zdůraznil, že se nejedná jen o to „něco dostat“. Nejprve je nutné dar **přijmout**, teprve potom zněj můžeme dávat dál - i druhým.

Působení obou kněží u nás ve farnosti bylo provázeno duchovním obdarováváním mnohých. Vpaměti i vsrdci mám vzpomínky na rekolekce (na Moninci, vKolíně, na Pernikářce...), na společné slavené bohoslužby - slavnostní, i ty „dětské“, na přípravu katechumenů a biřmovanců, které se o. Ondřej i František intenzivně věnovali a byli tak pro všechny inspirací, na ochotnou a obětavou službu nemocným, jinak potřebným, kajcíníkům... Zadarmo dostali, **přijali** a rozdávají. Dostali povolání kslužbě, přijali ho a nyní se rozdávají pro Boha a pro nás. Je třeba hledat ve svém životě Boží vůli, být Bohu „k dispozici“, ptát se, co právě ode mne potřebuje. A potom svolit a nechat se použít pro Jeho dílo. Pak se mohou díť opravdu velké Boží věci, a my jsme toho na Smíchově byli svědky.

Jakkoli je loučení lidského hlediska těžké, Pán nyní posílá o. Ondřeje i Františka jinam, aby i dalším, kteří chtějí naslouchat, zvěstovali evangelium a předávali hloubku i radostvíry.

Všichni jim ktomu vyprošujeme sílu, dary Ducha sv., odvahu a požehnání. (vz)

„Vydali se na cestu, chodili od vesnice k vesnici, přinášeli všude radostnou zvěst...“ (Lk 9,6)

POUTNÍ KOSTEL PANNY MARIE POMOCNÉ VE ZLATÝCH HORÁCH V JESENÍKÁCH

Kostel se nachází na východním svahu lesy pokryté Příčné hory, jež je poznamenaná staletou hornickou činností, která se nám připomíná takřka na každém kroku. Ke kostelu se dostaneme odbočením ze státní silnice Zlaté Hory - Heřmanovice.

Toto oblíbené slezské poutní místo má svou pohnutou historii. Jeho vznik je spojen s příběhem z doby 30-leté války

Poslední vpád švédských vojsk roku 1647 přinesl do kraje i města Zlatých Hor strach a hrůzu. Lidé před drancováním a násilnostmi prchali z domovů do hor a lesů, kde mohli najít bezpečný úkryt. Také žena místního řezníka Anna Tanheiserová, v požehnaném stavu, našla úkryt na úbočí Příčné hory, zvaném Boží dar (Gottessgabe). V místě, které bylo skálou ohraničeno a kryto mohutnou jedlí jako střecha, našla svůj úkryt. Zde přišly na ženu porodní bolesti a v tísní prosila Boha a Pannu Marii o pomoc. Byla vyslyšena a porodila 18.7. 1647 zdravého syna Martina, s nímž se zakrátko vrátila domů. Vyučil se otcovu řemeslu a stal se váženým občanem města - radním. Zemřel roku 1714.

Jeho dcera Dorota Weisová splnila otcovu poslední vůli a nechala u malíře Šimona Schwarzera namalovat obraz Bohorodičky a zavěsila jej na starou jedli v místě otcova narození. Stalo se tak v říjnu 1718. V příštím roce šel krejčí Samuel Richter ze Zlatých Hor kolem tohoto stromu, aniž by obrazu věnoval nějakou pozornost. Když přešel, vyšla z obrazu světlá záře, která ho přiměla k návratu. Poklekl a pomodlil se.

snaším farním parníkem.

MM

počasí. Díky P. Ondřeji, díky P. Františku za tento krásný nápad, a ještě jednou díky za Vaši službu a vše, co jste u nás ve farnosti vykonali! Supomínkovými kartičkami, potvrzenými „kapitány“ naší farnosti, jsme se, snezapomenutelnými pocity, po třech hodinách plavby - již opět na suché zemi - rozloučili vzájemně i

SMÍCHOVSKÉ SESTRY MARIINY

1. Můžete nám říci něco o vašem společenství?

Jmenujeme se Sekulární institut Schönstattsých sester Mariiných. Už název naší společnosti zní asi neobvykle. Odráží se tu skutečnost, že jsme - alespoň u nás - čímsi novým. Nejsme řád ani kongregace, náležíme nejmladší větvi institutů zasvěceného života, které uznal Pius XII. vr. 1947 apoštolskou konstitucí Provida Mater Ecclesia. Papež přitom vycházel z potřeby doby, z potřeby nové evangelizace, jak ji později rozvinul 2. vatikánský koncil. Máme být spojkou mezi světem a řádem.

Vdobě, kdy papež zmiňovaný dokument vydal, však již naše sestry přes 20 let existovaly a působily. Jejich kolébka je v německém Schönstattu (u Koblenze), kde vzniklo na počátku 1. světové války nábožensko-mravní obrodné hnutí. Zakladatelem byl mladý kněz P. Josef Kentenich - spirituál na gymnáziu. Vyznačovala ho velká láska k P. Marii a zároveň schopnost ve všem hledat a odkrývat stopy „Boha života“. Neměl žádná zjevení, ale četl pozorně vduších, které vedl a naslouchal hlasu doby.

18. 10. 1914 předstupuje před své chlapce v malé kapličky, kde se scházeli, s „odvážným plánem“: Nebylo by možné něžným násilím takřka stáhnout P. Marii do této svatyně, a tak ji učinit poutním místem, kde by působila především jako vychovatelka „nového člověka“, který i uprostřed světa je cele Boží? Tímto „něžným násilím“ může být jedině láska a úsilí o svatost. Ta ale nespočívá v mimořádnostech, nýbrž ve snaze konat obyčejné věci neobyčejně dobře. Studenti tento plán přijali. Tak v tomto památném okamžiku došlo k uzavření „úmluvy lásky“ mezi nimi a P. Marií. Že P. Maria jejich nabídku skutečně přijala, to potvrdily další dějiny. Dnes je tato kaplička poutním místem, kam přicházejí ročně desetitisíce lidí z celého světa, aby se kdekdy uzavřené úmluvě s P. Marií připojili.

Během několika desítek let vyrostlo z tehdejší hrstky studentů hnutí, které má své příslušníky ve všech stavech a různých národech všech světadílů. Jako moudrý organizátor si byl P. Kentenich vědom, že tak rozsáhlé dílo potřebuje jádro, které by mohlo ostatní inspirovat a být ztělesněním spirituality. Takový úkol mohou nejlépe splnit společnosti, žijící na způsob řádů, ale ve světě, zasvěcené cele a bezvýhradně ideálu křesťanské dokonalosti jako řehole, ale takovým způsobem, který by mohl být vzorem i pro laiky. První společností, kterou P. Kentenich pro tento účel v roce 1926 založil, jsou právě Mariiny sestry. Náš laický charakter je dán mimo jiné také tím, že můžeme nosit civilní oblečení nebo společný oděv, bydlet společně, nebo samy, tak jak to vyžadují okolnosti a potřeby apoštolátu.

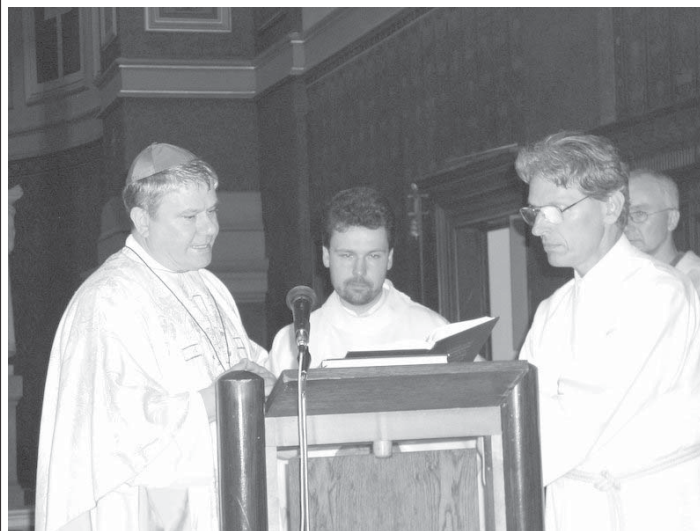
Dnes Schönstattské hnutí zahrnuje ještě 5 dalších institutů a mimoto sdružuje apoštolsky zaměřené věřící: např. skupiny dětí, mládeže, mužů, žen, rodin, kněží, nemocných. Dalo by se psát ještě o mnohém, ale na to zde není prostor. Pokud by se někdo chtěl dozvědět více o P. Kentenichovi a dějinách Schönstattu, je ve farní knihovně k dispozici knížka „Říkají mu otec“.

2. Jaká je vaše činnost?

Působíme ve všech odvětvích apoštolátu i vnormálních povoláních, ve vlasti i v zahraničí. Naším hlavním úkolem je výchova žen a dívek v laické apoštolu podle vzoru P. Marie, tedy působení mezi mládeží, u žen a v rodinách. Menší okruh se věnuje také adoraci, která podporuje modlitbou a obětí apoštolské působení ostatních členek i celého hnutí a snaží se adoračním duchem inspirovat i laiky. Velká internacionální rodina sester se dělí na provincie, regia a delegatury. V Čechách tvoříme samostatnou provincii už od r. 1948. Vzhledem k pronásledování Církve jsme však žily dlouhé období v ilegality. Značná část sester byla zatčena a vězněna. Laický charakter nám však dovolil působit a přijímat dorost i v těchto podmínkách.

Nyní tvoří naši provincii 49 - převážně starších sester. Některé znáš pracují s rodinami, vedou skupiny, pořádají kurzy, exercicie (nabídka 5 akcí na letošní léto je u nás k dispozici). Také se staráme o mládež, pořádáme setkání, tábory (letos 4 běhy) a exercicie pro děvčata. Pracujeme i se svobodnými ženami a maminkami. Např. letošní duchovní obnovy pro maminky se zúčastnilo 169 žen. Většina akcí probíhá v Rokoli u Nového Města nad Metují, nebo v blízkosti tohoto našeho duchovního centra. Máme však též sestry zaměstnané ve školství, v psychologické poradně apod.

VÍTEJTE, OTČE PETŘE!

Při večerní mši sv. 24.6. jsme přivítali našeho nového faráře, P. Petra Boušku. Slavnostní „instalaci“ provedl biskup Václav Malý. Otcí Petrovi byl předán symbolický klíč, vykázano „pracovní místo“ (ambon, oltář, zpovědnice, svatostánek) a vyslechl řadu laskavých slov od pana biskupa i od odcházejících kněží. Sám pak v „nástupním projevu“ požádal o shovívavost a podporu farníků.

P. Mgr. Petr Bouška

Narodil se 26.5.1966 v Praze.

V letech 1980 - 1984 studoval gymnázium v Praze.

V letech 1984 - 1989 vystudoval FEL ČVUT.

V letech 1994 - 1999 vystudoval KTF UK v Praze.

V roce 1999 byl vysvěcen na jáhna a vykonával pak roční jáhenskou službu v Sedlčanech.

Kněžské svěcení přijal v červnu 2000 z rukou kardinála

Miloslava Vlika a poté působil dva roky jako kaplan v Berouně.

1.7.2002 nastoupil jako farář v Říčanech.